

Občasník kanoistického oddílu

Číslo 22.

Zdarma, děti do 10 let 50% sleva

26. května 2000

**Akce a zájezdy pořádané
v nejbližších termínech:**

1. 6.

**Společenský večer
Volejbalový turnaj**

10. - 11. 6.

Cyklistický zájezd

24. - 25. 6.

**Zájezd na vodu
Ohře**

Stalo se

Adršpach pohledem organizátora

Řekl jsem si, že taky jednou vyrazím někam s oddílem, a aby to stálo za to, rozhodl jsem se, že tu akci budu organizovat. Projít si Adršpach a Broumovské stěny jsem plánoval už dávno, no, a když nás bude víc, alespoň nás bude víc slyšet, až budeme volat o pomoc, že jsme zabloudili.

Zajistit ubytování, dopravu, vymyslet výlet, to bude hračka, říkal jsem si. Začaly se mi scházet první přihlášky, počet účastníků neustále kolísal, osciloval kolem dvaceti, až se ustálil na konečných jednadvaceti. Když jsem naposledy dvojmo přepsal žádanku o skupinovou přepravu a odnesl ji na pokladnu Českých drah, když jsem naposledy vytočil číslo paní Macounové, správkyně ubytovny TJ Spartak Police nad Metují a sdělil jí opravdu definitivní počet rezervovaných míst, vydechl jsem si, že to mám z krku. V tu ránu začaly zvonit telefony, zdraví churavěli, nemocní se naopak uzdravovali, zvláště zajímavá byla situace u rodiny Hartů a spol., kde v průběhu jediného týdne prodělali snad všichni smrtelnou chorobu, přičemž počet „nepojízdných“ byl vždy roven dvěma. Začal jsem si dělat starosti, jak přesvědčím průvodčího, že tento fousatý kmet je vlastně ta dvanáctiletá dívenka, na kterou mám psanou jízdenku. Za vydatného příspěví mojí Lucinky, která dojednávala poslední změny ohledně ubytování, se nakonec přiblížil pátek. Chvilí po čtvrté hodině jsem vítězoslavně dorazil na třetí nástupiště, kde již spořádaně čekal hlouček nedočkavců, který se ke mně hlásil, kupodivu se personální obsazení více méně shodovalo s tím, co jsem měl psáno na jízdence. Hartovi a spol. dorazili nakonec ve složení Dana Hartová, Pavel Maršák a Petr Sasínek. Petra jsem do té doby neznal, ale po pár minutách jsem se přesvědčil, že je plnohodnotným členem tohoto uskupení. Přesunuli jsme se do zadní části vlaku, kde bylo relativně volno a obsadili asi třetinu vagonu.

Vyjeli jsme včas. Cestou nevznikly žádné větší obtíže, pravda, některé děti bych nejraději vyloučil z přepravy za jízdy, ale abych se neshodil před Zajícem, který bedlivě sledoval, jak se mi tu dravou zvěř daří krotit, zachoval jsem klid. Zajíc zaujatě sledoval debatu o počítačích.

V Týništi nad Orlicí jsme měli půlhodinovou přestávku spojenou s přestupem. V Týništi neměli u stánku pivo! Zde se také naše výprava rozrostla o Lucinku, která dorazila vlakem z Jablonného. Přivezla mi řízky!

Po další hodině cestování jsme vystoupili na nádraží v Polici nad Metují. Osobně nechápu, proč se ta stanice tak jmenuje, když do Police jsou to od ní tři kilometry. Byla už pořádná tma, před námi půlhodina svižné chůze po silnici. Cestu nám neustále křížoval jeden a ten samý Trabant, který jezdil tam a zpátky, nabyl jsem dojmu, že je to městem placené pojízdné osvětlení komunikace.

Šťastně jsme dorazili na ubytovnu, a většina po chvíli usnula. Hartovi a spol. mne a Lucinku zlákali

k návštěvě restauračního zařízení U Vacků. Na jejich obranu musím říci, že jim to moc práce nedalo. Alespoň jsme obhlédli terén.

Ráno bylo neveselé, pohled z okna nevěstil nic dobrého. Pršelo a vypadalo to, že jen tak nepřestane. Oblékli jsme tedy pláštěnky a vyrazili do Broumovských stěn. Počasí se ne a ne vylepšit, pořád lilo, a navíc jsme se chvílemi brodili po kolena ve zbytcích sněhu mezi skalami. Hartovi a spol. se snažili proti mně poštvat nevinné děti tím, že jim namluvili, že pro ně mám pomeranče a že jim je nechci dát. Dítka, která však znají mojí dobrosrdečnost, se touto průhlednou a primitivní lží zlákat nedala, a to ani když Hartovi a spol. vybalili na důkaz svoje vlastní pomeranče.

Původní pojetí trasy počítalo s cílem pěšího výletu v Otovicích a s přesunem do Police vlakem, nakonec jsme zvolili okružní trasu, jejíž cíl byl logicky v Polici. Tam jsme také okolo čtvrté dorazili. Protože mi začalo být nějak hodně zle, ulehl jsem do postele a snad bych i spal, kdybych najednou neměl pocit, že se někdo rozhodl ubytovnu zbourat. Vylezl jsem na chodbu a zjistil jsem, že to jsou naše děti. To mne uklidnilo.

Navečer se dospělá populace odebrala na večeři do restaurace U Vacků, kde jsme setrvali delší dobu.

Ráno mi bylo ještě hůř než předešlého dne, těžko říct, čím to bylo. Zlí jazykové tvrdí, že za to může výrobek firmy Stock Plzeň Pepermintový likér, lidově zvaný „zelená“, avšak já si myslím, že tento elixír života mne naopak alespoň na chvíli pomohl od rýmy. Každopádně ranní pochod na vlak mne zcela vyčerpal a na zastávce jsem se rozhodl výpravu předčasně opustit a jet se léčit k Lucince domů. Takže tady moje vyprávění končí. Nicméně všichni to přežili, proto hodnotím tuto akci jako úspěšnou.

Jiří Jareš - Jarin

Orlice

Zájezd na Orlici pořádá pravidelně každé jaro KČT. Sraz byl ráno před loděnicí. Vyjíždělo se později než bylo naplánováno a já jsem si tedy neopomněl rejpnout do Františka. V autobuse jsem pak usnul a celou cestu prospal. Nejprve se jela Úpa. Ke konci jsem pod jedním jezem blblnul a dvakrát jsem eskimoval. Voda byla pořádně studená. Pak se jelo na Zdobnici. Tam se mi podařilo při mém blbnutí špatně najet na kládu, proud mě natlačil na větve pod vodou a držel mi pádlo. Tak se stalo, že jsem musel vykrysit. Pochopitelně tam zrovna byla docela hloubka. Sjeli jsme si peřejky, takový hezký úsek podél silnice. Nakonec jsme stačili ještě Metují. Tam se prý na začátku cvaknul Petr Karlovský. Mrzí mě, že jsem to neviděl. Večer se zajelo do Potštejna. Spalo se v místní tělocvičně. Někteří, hlavně ti starší, šli večer do osvěžovny, kde se také mimo jiné zpívalo a hrálo.

V neděli se jela Kněžná, což je malý přítok Orlice, který se dá v létě přebrodit s nevyhrnutými kalhoty. Do Orlice jsme se nakonec vlili (měla docela nadstav) s jednou mezizastávkou na svačinu. Končili jsme u silničního mostu až daleko za Doudlebamou.

Pavel Drbal

Velikonoční pěší výlet 22.-24.4.

Již dlouho mi chyběla pěšárna po vzoru Šumavy 1990, nebo Krušných hor 1991, která by se pořádala na více jak jen dva dny. Příležitost jsem měl nyní, kdy nám v programu na tento rok zbylo mezi akcemi volné „okno“. Túru jsem však nakonec neuspořádal já, ale Radek Douděra. Cílem bylo vybrat pěkné a vzdálené místo, kde jsme ještě nebyli. Radek vybral oblast pohraničního Českého lesa. Pěšárna se však mezi dětským oddílem neujala a tak jsme si mysleli, že snad pojedeme jen sami dva. Nakonec se k nám přidal ještě Koblih a Radek vzal s sebou Petru.

Sešli jsme se na Florenci něco po sedmý. Cestu jsem až do Plzně prospal, pak ale autobus stavěl častěji. V Boru u Tachova autobus končil a my začínali. Zvenčí jsme si prohlédli místní zámek, zevnitř to nešlo, protože byl v rekonstrukci, a po zelený jsme se ubírali mezi poli k lesům. Sluníčko páliło jak v létě. Minuli jsme několik rybníků a ohrad pro krávy. Prošli jsme malebnou vesnicí Jadruž až k rybníku Chobot s kempem a chatovou osadou. Naše čtury se mezitím vyprázdnili a tak jsme neodmítli studánkou s pumpou. Proplížili jsme se kempem, prolezli jsme dírou v plotě a na povel Radka jsme si to namířili pod naměřeným azimutem přes les hledat cestu. To se nelíbilo Petře která stále něco mrmlala o hustejch a pichlavejch smrčkách a o klíšťatech. Cestu jsme našli a s malou zastávkou na svačinu jsme došli až do Bělé nad Radbuzou. Tam jsme nepohrdli místní osvěžovnou. Koblih do sebe vychlemtal dokonce 2 (slovy: dva) litry „koka koli“. Po načerpání nové energie jsme vyrazili do kopce po žluté směrem k hájovně Hled'sebe. Po pár kilometrech jsme našli krásné místo na táboření. Já s Koblihem jsme spali ve smrčkoví pod širákem, Radek spal s Petrou pod stanem, protože by sním prý jinak nejela. K večeri byla polévka, opečené buřty a čaj.

Noc byla krásná a teplá, vstávat se nám nechtělo a tak se stalo, že jsme vyráželi až před jedenáctou. Vyšli jsme z lesa a šli jsme po louce do kopce kudy nás vedla značka. Sluníčko již silně páliło a s Radkem jsme si notovali jak se krásně vandruje v zimě. Cesta pokračovala přes několik vrcholů a my jsme pravidelně ve stínu odpočívali. U velkého rozcestí poblíž zaniklé vesnice Korytany jsme se naobědvali a dopřáli jsme si odpolední klid na louce ve stínu. Po červené jsme pak pokračovali na zříceninu hradu Starý Herštejn. Byl z ní krásný výhled na okolní kopce a do Německa. My jsme sešli do Vranovského sedla, po té jsme zas vyšli po hřebeni na Malou a Velkou skálu a pak až na bývalou pozorovatelnu Škarmanka. Spaní jsme museli chvilku hledat, protože bylo všude štrovito a nebo mokro. K večeri byla polévka, ryzoto a čaj.

Ráno nám po snídani Radek oznámil, že nám v 14:39 jede z Domažlic vlak na Prahu. Letmo jsem si spočítal, že musíme ujít alespoň 4,5 km za hodinu. Nasadili jsme ostré tempo. Prošli jsme kolem kopce Haltrava na Výhledy. Tam mě zaujala krásná kadibudka, kterou jsem musel vyzkoušet. Fungovala. Z Výhledů to už bylo jen z kopce. Sešli jsme kolem pomníku J.Š. Baara a skoro jsme proběhli vesnicemi Chodov a

Trhanov. Vzpomněl jsem si přitom na pěšárny, které pořádal Pavel Kárník. Vlak se tímto způsobem stíhal snad pokaždé. Na nádraží do Domažlic jsme došli v půl třetí. Cesta do Prahy byla dlouhá. V našlapaným rychlíku z Plzně jsem si mohl sednout akorát tak na batoh. Na Hlavák jsme dorazili kolem půl sedmí.

Za tři dny jsme ušli něco kolem 65 kilometrů (posledních patnáct jsme uběhli). Počasí jsme měli značně slunečné, jen v pondělí bylo zataženo a na vrcholcích kopců se válela mlha. Byly to krásně strávené velikonoce.

Pavel Drbal

Steyr, Salza – Rakouské Alpy

Letos jsem se poprvé zúčastnil zájezdu na Alpské řeky do Rakouska. Zájezd pořádali naši podnájemníci KČT pod vedením Petra Karlovského – Rajčete. Jelo se převážně s raftama, v celém autobusu byli jen čtyři kajakáři: Jirka Hlava, Jana Štěrbová, Jup a moje maličkost.

Od naší loděnice se odjíždělo již v pátek, nocleh na sobotu byl zajištěn v loučovické škole (je to hned u hranic poblíž Vyššího Brodu). V sobotu jsme vstali brzy, nasnídali jsme se, sbalili se, nechali jsme si svařit prasklou oj na vleku, naposledy jsme natankovali a vyrazili vstříc cizině. Hranice jsme projeli bez problémů, sjeli jsme Šumavu, překročili Dunaj a začali jsme šplhat Alpy. Na rozjetí jsme si dali Steyr. Voda měla světle zelenou barvu a bylo jí poměrně dost. Jup začal elegantním skokem z lávky, Jana elegantním eskymákem, Jirka dával rady, já nevěděl do čeho jdu, raftaři pomalu odráželi. Hned na prvním – a jediném jezu jsem se cvaknul. Prostě jsem blbě najel na jakousi kládu která tam sloužila jako výztuha a nebyla tam jedna. Dvakrát jsem se pokoušel eskymovat, ve válci pod jezem to však šlo špatně. Nakonec jsem šel ven. Loď jsem hned vylil a jelo se dál. Řeka byla plná peřejí, velkých vln a malých a velkých válců. Dojeli jsme až k silničnímu mostu u kterého jsme vysedali. Rafty i kajaky jsme naložili do vleku a celé jsme si to dali ještě jednou. Při druhé jízdě měl jeden z raftů na „mém oblíbeném“ jezu nehodu a po příjezdu k autobusu bylo nutné ošetření jednoho z posádky v blízké nemocnici. Ošetření vykloubeného ramene bylo rychlé a podle slov Jirky i odborné a profesionální. Na noc jsme sjeli do kempu, kde pro nás bylo rezervováno podkroví s matracemi. Přímo pod kempem nám tekla Salza.

Druhý den jsme jeli nad Wildalpen, kterým Salza protéká. (Jana si při zastávce u kšeftu s vodáckejma vjecma rozbyla koleno – pozn.red..) Jup a já jsme si skočili z jakési lávky, voda měla opět světle zelenou barvu, všichni pomalu odráželi. Byl to fakt zážitek. Salza měla nadstav, tvořili se na ní velké vlny a velké válce. Párkrát mě to vykoupalo, ale vždy jsem úspěšně eskymoval. Pro dostatek času jsme jeli ještě jednou. Večer jsme se navečeřeli, narazil se sud, naladili se nástroje a počalo se halekat. To některým vydrželo až dlouho do noci.

V pondělí kluci zjišťovali vodní stavy okolních řek, ale nakonec to zas vyhrála Salza. Vody bylo trochu míň

než v neděli, podle vysokých vln a mohutných válců to však poznat nebylo. Když jsem po třech dnech takového ježdění stoupal s lodí v ruce k autobusu měl jsem toho docela dost. U autobusu pak raftaři vyfoukli všechny své lodě a začalo balení. Ti rychlejší měli štěstí, protože se schovali v autobusu před jarní alpskou bouřkou, která se nad námi přehnal. Po druhé hodině jsme si to již hasili směrem k Linci a na Prahu.

Zájezd na takovéto alpské vody na mě silně zapůsobil. Je to fakt rozdíl oproti našim jarním Jizerám, Rolavám i Kamenicím. Bylo to také asi dáno tím, že letos bylo na Salze i Steyeru opravdu hodně vody. Obtížnost bych si dovilil odhadnout tak poptivých WW3.

Pavel Drbal

Dyje, Svratka – Morava 2000

Ahoj všem těm co s náma byli, i těm co nebyli a o hodně přišli.

Nejdřív to nevypadalo moc růžově. Ve středu ráno jsem si spočítal přihlášené lidi a zjistil jsem, že jich ještě 20 můžu vzít. Ve středu odpoledne jsem už lidi odmítal. Nakonec nás jelo 42 z toho asi 20 dětí TOM, čehož jsem se docela zalekl. Další malý problém byl vleč. Nebyli jsme si docela jistí jestli se na něj všechno vejde. A ještě ke všemu stále neměl espézetku. A co byl největší problém a co mě nejvíc trápilo byl nedostatek vody na krásných moravských řekách.

Po rychlém pátečním navazování a čekání na Irču – měla asi 15minut zpoždění – jsem zavelel k odjezdu. V tom mě zastavil Vojta, který ještě čekal na tatínka, který zůstal s jeho věcmi v zácpě na Barrandově mostě. Nakonec jsme odjeli v půl sedmé. Večer jsme přespali v kempu.

V sobotu ráno jsme se přesunuli na řeku Oslavu. Ta měla žalostně málo vody, přesto jsme se rozhodli ji sjet. Na vodu šli sice všichni, ne všichni ji však dojeli do konce. Jedna loď se včas vrátila, někteří šli napůl pěšky, ti zkušenější to projeli bez újmy na lodích, ti méně zkušenější lodě pořádně pocuchali, no a nakonec plastáci, kteří jeli bez větších problémů. Po tomto perném dni jsme se přesunuli s molitbou za lepší vodu k řece Jihlavě do Mohelna. Jihlava nás nezklamala a přivítala nás lepším vodním stavem než Oslava. Bylo rozhodnuto, že ráno vyrážíme po Jihlavě.

Spluli jsme 22,9 km krásné jedničkové vody s posledními pěti km ZW. Využil jsem nadšení všech a rozhodl jsem, že na této řece zůstaneme. Bylo to lepší, než přejet na další suchou či nehezkou řeku.

Večer jsem šel na kus řeči Břeclavským vodákům a ti mi poradili, že se dá Jihlava jet přímo od přehrady (asi 2 km výš než jsme začínali prve). Druhý den ráno nás tam dokonce zavedli. Tentokrát jsme nejeli až k železničnímu mostu (34,2 ř.km), ale do Alexovic (40,3 ř.km).

Co říct na závěr. Jihlava se mně líbí, Oslava taky ale s vodou. Obě protékají krásnou krajinou a kamenitým korytem.

Oslava sobota: 15 km WW I (- pěší turistika)

Jihlava neděle: 22,9 km WW I – ZW

Jihlava pondělí: 18,8 km WW I

Martin Kraml - Zajíc

Zajícova (letošní již druhá) krysa

S KČT jsem v Alpách letos nebyl naposled. Za tři týdny na to jsem se vydal do stejných míst s Myšičkou, Kečupem a Zajícem, který vzal svoje auto. Odjížděli jsme již v pátek a měli jsme namířeno k Ennsi, kde jsme chtěli přenocovat. V Čechách probíhala cesta klidně. Před hranicemi jsme naposled natankovali. Česká strana nás pustila bez problémů, naše lodě však budili nedůvěru u jednoho rakouského celníka. Nechal si nás odstavit a že prej „kuken“ se do našeho kufru. Narvaný kufr Zajíc s problémy zavřel v loděnici a teď se mu ho nechtělo moc otevírat. Musel. Celník stále opakoval svoje „kuken“ (asi jediné slovo které si byl schopen zapamatovat z jazykového kursu pro rakouské celníky) a přitom se hrabal v Kečupově vaku na stan a spacák. Kromě větších zásob paliva převážených v kanistru (předpisy stanovují max. 10litrů) nic podezřelého nenašel. Když skončil, byli jsme jím ještě upozorněni na padesátikilometrovou rychlost, kterou se jezdí ve městech. „No to je jako u nás“, říkal si Zajíc. Jenomže zapomněl poznamenat, že v Rakousku se padesátka tak nějak dodržuje a co hůř i kontroluje a tak než jsme ujeli 10km od hranic, byli jsme lehčí o 300,- šilinků na pokutě.

Na noc jsme zastavili pod Gstatterbodenem, kousek od silnice, kde byla taková malá štěrková mýtinka s bývalým ohništěm. Hokejka postavil svou kopuli celkem snadno, horší to však již bylo s Kečupovým áčkem. Jeho plastové kolíky na stan se prostě do štěrkového základu nedali natlouct a tak jsme usínali jen tak přikrytí tropikem s pohledem upřeným k hvězdné obloze (přímo nad námi byl velký vůz). Kolem tak třetí hodiny ranní se však strhl alpskej dešť a Kečup začal hned plašit. Ti co s Kečupem byli někdy na čundru vědí co dělá, když se ho náhodou v noci dotkne kapička. Těm co to nevědí můžu jen říct, že Kečup nezavřel hubu dokud neznervózněl úplně a nepřestěhoval se i s věcmi do Zajícového auta. Teprve pak (po více jak hodině) se mi podařilo usnout.

Ráno stále přšelo nebo poprchávalo. My jsme se po snídani přesunuli do Wildalpenu na Salze. Ta měla normální stav. Sjeli jsme si ji až do kempu pod Paradise. Na válečkách jsme si všichni zablbli, nejvíc samozřejmě Zajíc. Od „schoďů“ taky přestalo pršet a občas vykouklo sluníčko. Na noc jsme se opět přesunuli na naše nocoviště. Stan jsme tentokrát postavili, místo kolíků jsme konce zatížili kameny. Vyplatilo se nám to. Po osmý hodině večerní začalo opět pršet.

Rozhodli jsme, že v neděli zůstaneme na Ennsi, která měla hodně vody. Mraky se rozestoupily a na nás se usmála jasně modrá obloha. Vyjeli jsme na peřej Gessanse. S touhle vodou dosahovala její obtížnost jasně šestky. My jsme nasedali na jejím konci, pod železničním mostem. Ošidili jsme několik válců, kolem ostrova jsme jeli vlevo a šťastně jsme se všichni našli pod peřejí. Níž jsme pak minuli několik cestovek s raftama. My, jakmile jsme potkali sympatický válec, hned jsme na něm blbli. A tak to šlo až k Gstatterbodenu, kde se nacházela „čtyřková“ peřej. Zajíc vylezl z lodi a šel ji okouknout. Vrátil se s tím, že tam jsou dva velké válce (ty malé snad ani nepočítal),

kteře doporučil objet zprava, či zleva. Jeden po druhém jsme se pak do peřeje pouštěli. Nevím co tam Zajíc dělал, ale jeden z těch válců si ho tam drobátko podržel. Několikrát ho cvaknul a pořádně ho propláchnul. Zajíc se mu asi zalíbil a tak se rozhodl, že si ho tam chvíli nechá. Teprve když jsme byli všichni dávno pod peřejí vyplouvala z válce nejprve Zajícova loď a po ní hned Zajíc. Všichni jsme si mysleli, že tam Zajíc zase blbne na vlně a Kečup si nadával, že tam nezůstal taky, ve skutečnosti však měl Zajíc plně „ruce pazourů“ aby se dostal pryč. Problémy měl však i Tomáš, který tam se svojí lodí udělal doslova a do písmene salto i s otočkou. Na břeh k autu jsme tak přicházeli plni silných zážitků.

Cesta do Prahy pak už probíhala klidně, k loděnici jsme dorazili něco po sedmý.

Tato akce sice nebyla organizována přímo loděnicí, avšak neubráníl jsem se a musel jsem Vám ji přiblížit. Rád bych se do Rakouska letos ještě podíval, doufám jen, že tento zájezd Zajíce moc neodradil

Pavel Drbal

PS: Zajíci! Ten nadpis si vymyslel Hokejka.

A co Sluníčka?

Sice v zimě nespala, ale jejich aktivita na jaře je větší. To se projevuje především jejich počtem na společných sobotních akcích. Pravidelně se zúčastňuje deset dětí.

15.4. hrála hru „Pražskými pasážemi za pašeráky konopí“. O drogách toho děti vědí hodně. Ale pronásledovat dealera drog to se jim podařilo až v tu sobotu. Při tom poznaly nejen pasáže v okolí Václavského náměstí, ale protřelost dealerů. Nakonec se jim podařilo ho dopadnout a předat poldům.

29.4. se hrála hra Tajemný Vyšehrad. Děti netušily co na Vyšehradě všechno mohou spatřit. Potrápily se s historií Vyšehradu, ale také dokázaly, že jsou nebojsové. Cesta cca 300 m dlouhou chodbou (kasematy) bez světla a vystoupení před publikem na pódiu v Letní scéně, by dalo zabrat každému.

6.5. Výlet na Sázavu měl být prověrkou připravenosti na tábor. Čtrnáctikilometrový úsek z Kamenného přívozu do Davle zvládly děti bez problémů a ještě při tom hrály mnoho her. Pro většinu z nich to znamenalo i první letošní vykoupaní v řece.

Pavel Kárník

Okénko hospodáře

Dnes jen velice krátce. Na účet SK Motorlet Praha dorazilo několik plateb, které nedokážeme identifikovat. Jedná se o vklady hotovosti, u kterých není uvedeno jméno. Následuje výčet plateb (datum a částka), případné plátce bych rád požádal, aby se se mnou spojili na telefon 02/67205244 nebo 0603/954137. Jedná se o tyto platby: 10.2.2000 částka 970 Kč, 11.2.2000 částka 670 Kč, 22.2.2000 částka 1090 Kč, 22.2.2000 částka 1270 Kč a 3.3.2000 částka 1067 Kč. To je ode mne vše.

Jiří Jareš

Akce a zájezdy:

Podmínky na účast na zájezdech

1. Zálohu ve výši nejméně 50% z ceny zájezdu je zapotřebí zaplatit nejpozději ve středu před zájezdem, není-li dáno jinak.
2. Při nedostavení se na zájezd se vrací pouze 50% z ceny zájezdu, při předložení potvrzení od lékaře se vrací celá zaplacená částka.
3. Každý čtvrtý autobusový zájezd, kterého se zúčastníte v daném kalendářním roce je zvýhodněn slevou ve výši 20% - netýká se členů TOM.
4. Při dostavení se na zájezd bez předchozího ohlášení se účtuje přírůžka 50,-Kč.

Podmínky pro půjčování lodí

1. Lodě jsou půjčovány pouze na akce pořádané SK Motorlet.
2. O půjčení lodi je potřeba žádat nejméně jednu středu před akcí.
3. K lodi jsou případně zapůjčeny pádla, vesty a špric deky.
4. Při zapůjčení lodi se platí záloha 400 Kč a částka 100 Kč za zapůjčení lodi na den.
5. Při vracení lodi se zjišťují napáchané škody a strhává se částka ze zálohy dle rozsahu poškození. Pokud se vrátí poškozená loď, kterou dotyčný sám na vlastní náklady opraví dostane zpět 300Kč. Pokud loď neopraví nedostane nic. Pokud loď totálně zničí doplatí částku do ceny lodě stanovené při půjčování.

Zapůjčení lodí má na starosti vedoucí zájezdu po dohodě s výborem oddílu.

Cyklistický zájezd

Datum: 9. – 11. 6. 2000

Místo: ubytovna v Pacově - Českomoravská vysočina

Cena: - členové oddílu: 420Kč

- členové TOM (s jídlem od sobotní snídaně): 530Kč

- nečlenové 550,-Kč

- sleva pro členy KČT – 80,-Kč (členové TOM jsou zároveň členy KČT – musí však včas odevzdat průkazky pro slevu)

Sraz: Pátek 9.6. v 16:30hod v loděnici SK Motorlet

Odjezd: 17:30hod od loděnice SK Motorlet

Návrat: Neděle 11.6. 18-18:30hod, loděnice SK Motorlet

Doprava: autobusem s vlekem na kola

Odevzdat přihlášku a zaplatit zálohu 200Kč je nutné nejpozději do středy 31. 5. Martinu Kramlovi, telefon domů 72 76 17 21. Členové TOM s přihláškou odevzdají i KČT. průkaz

Do autobusu je omezen počet lidí s koly. Na ubytovnu můžeme vzít i pěší turisty (trochu nižší cena).

Zájezd na vodu: Ohře

Plánovaný úsek splutí:

Termín: 24. – 25. 6. 2000

Vedoucí zájezdu: Pavel Drbal - Drbža

Navazování: sobota 24. 6. do 7:00 před loděnicí SK Motorlet

Odjezd: sobota 24. 6. po 7:00 hod od loděnice SK Motorlet

Návrat: neděle 25. 6. 18:00 – 19:00 hod k loděnici SK Motorlet

Ubytování: pod vlastním stanem.

Cena: - členové SK Motorlet: 350,-Kč

- nečlenové 400,-Kč

- členové TOM Motorlet 420,-Kč (s jídlem od sobotní večere)

Přihlásit se a zaplatit zálohu 250,-Kč je třeba do středy 21. 6. 2000 v loděnici SK Motorlet u Pavla Drbala, tel: 72762157. Cestou se bude zastavovat na nákup.

Blíží se léto ...

Vy, co mne znáte trochu blíže, tak víte, že na vodě toho moc nenajezdím. To ale neznamená, že bych nedělal vůbec nic. Vy, co mne znáte ještě blíže, víte, že se hodně zajímám o muziku, především folkovou, že mám rád mašinky, a to jak ty zmenšené, které budují ve své podkrovní slují už víc jak deset let, tak ty opravdové, a v poslední době i pěší turistiku. Měl bych pro Vás několik tipů na nejbližší týdny a měsíce, od každého trochu.

Ohlédnu se trochu do minulosti, minulý víkend, 13.5.2000 se na Konopišti konal Folkový kvítek, festival začínajících umělců, večer pak koncert hvězd folkového nebe. Festival měl končit ve dvě ráno, ale trval skoro do čtyř, závěrečná smršť Fleretu s Jarmilou Šulákovou a Vlasty Redla musela být slyšet až v Benešově. Docourali jsme se na první ranní vlak, už svítalo a v uších mi ještě doznívalo „ej Bože můj, nechce se domů ...“.

Ale teď už k těm pozvánkám. Ta první se týká obce nedaleko Prahy, tedy Velkých Popovic. Krom toho, že část výboru našeho oddílu nalezla zalíbení v místním hostinci a po schůzi se tam pravidelně odebrá, se tam právě 3. 6. 2000 koná 8. ročník Dne Kozla. Při té příležitosti je z Prahy – Hlavního nádraží vypraven zvláštní parní vlak v trase Praha – Strančice – Velké Popovice. Odjezd je v 8 hodin. Součástí je vystoupení kapel jako Lokálka, Weekend, Nezmaři, Kozlovka, soutěž v pití piva na čas, exkurze do pivovaru. Akce rozhodně není jen brutální konzumací piva, což dokládá i to, že se jí pravidelně účastní i Zajíc, který pivo nepije. Vždycky si pochvaluje, že u stánku s točenou limonádou není fronta.

Další moje pozvánka je do Třeboně a týká se těch, kteří nejedou se Zajícem na tábor. V Třeboni se koná 30.6.-3.7. festival Okolo Třeboně. Kromě pátečního a sobotního večerního koncertu na nádvoří zámku, nedělního představení divadla Járy Cimrmana a pondělního koncertu Třeboňských pištců je tento kraj vhodný k pěší i cykloturistice, koupání v rybníku Svět, sběru borůvek, odhánění komárů a spoustě dalších atrakcí. Můžete se také svést parním vláčkem z Nové Bystřice do Jindřichova Hradce po úzkorozchodné železnici patřící JHMD a.s., což je jediná zcela soukromá železnice u nás. Zajímavostí je, že na koncerty mají zdarma vstup lidé měřící více jak 2 metry,

dále děti do 130 cm a ZTP. Patrony festivalu jsou českobudějovičtí Nezmaři.

A do třetice všeho dobrého opět muzika, tentokrát s velkým M, protože Muzika se jmenuje festival, který pořádá Jarda Samson Lenk o prvním srpnovém víkendu v Hrádku u Rokycan. Koncerty se konají v pátek a v sobotu, přesný program zatím neznám, jisté je, že v rámci festivalu oslaví své dvacetiny kapela Hop Trop, součástí by mělo být i promítání záběrů z jejich veselého života.

Další typy snad zase příště ....

Jiří Jareš - Jarin

Informace...

Konečně jsme se dočkali. Všem se tímto slavnostně oznamuje, že naše loděnice je majitelem zcela nového vleku na loď za autobus, který splňuje všechny nové předpisy. Na Moravě byl již odzkoušen a nyní se dolaďují poslední detaily. Stáváme se tak asi třetím, možná čtvrtým oddílem v Praze, který takový vlek vlastní. Vlek se dá zapojit jak za autobus či nákladní auto, ale i za osobní auto, pakliže jste ovšem majitelem nějakého silnějšího vozu. Vlek tak může být půjčován i na různé soukromé akce, pochopitelně po domluvě s výborem oddílu a po ujasnění finanční stránky. Vlek přeci jenom není časopis, který si kupujete každý den ráno ve své trafice.

Ráďa s Humpou si pořídili nové plasty. Oba od fi. Železný, a oba v singlu. Ráďa má (opět žlutého) Berta, Martin si pořídil (opět modrého) Bobra. Zdá se, že rodina plastů se nám slušně rozrůstá.

V loděnici jsou na prodej starší laminátové kanoje a singly. Přesně vám vše ukáže Martin Kraml – Zajíc, který zná i prodejní ceny.

Martin Kraml – Zajíc pořádá letošní vodácký putovní tábor na Lužnici. Protože má objednaný autobus který zcela nezaplňuje, je možno se s ním svést. Na ceně za dopravu popřípadě na mírné změně trasy autobusu se s ním určitě domluvíte. Odjíždí se ráno 1. července a autobus bude mít namířeno do Suchdola.

Občasník kanoistického oddílu

Vydává kanoistický oddíl SK Motorlet. Šéfredaktor: Pavel Drbal, redakce: Jiří Jareš, Pavel Kárník, Martin Kraml,. Toto číslo vyšlo dne 26. května 2000. Veškeré připomínky, příspěvky a nápady zasílejte na adresu : Pavel Drbal, Trenčinská 24, Praha 4-Spořilov, 141 00. Přijem inzerce tamtéž. Konečné úpravy provedla firma Žbluňk společnost s rozumem neomezeným. Vydala pochybná Swientkova společnost Podivná plynárenská nákladem 115 výtisků.

Internetová adresa: <http://baf.cz/motorlet>

Email: motorlet@seznam.cz